

From: EK-postbus <postbus@eerstekamer.nl>
Date: Wednesday, September 17, 2025, 1:55 PM
To: EK-postbus <postbus@eerstekamer.nl>
Subject: Behandeling Participatiewet in balans

Attachments:

20250917 - Right-to-challenge.pdf

Van: 5.1.2.e <5.1.2.e@victoradvocaten.nl>
Verzonden: woensdag 17 september 2025 12:48
Aan: 5.1.2.e <5.1.2.e@eerstekamer.nl>
Onderwerp: Behandeling Participatiewet in balans

U ontvangt niet vaak e-mail van 5.1.2.e@victoradvocaten.nl. [Ontdek waarom dit belangrijk is](#)

Geachte 5.1.2.e

Ik ben als jurist gevraagd door Stichting het Bouwdepot een advies te schrijven ten behoeve van de behandeling van de Participatiewet in balans in de Eerste Kamer, in het bijzonder de uitvoering van de Tweede Kamermoties Van Dijk/Flach en Flach/Van Dijk over o.a. het right-to-challenge. Kunt u dit verspreiden onder de Eerste Kamerleden?

Mocht mijn tekst enige vragen oproepen voelt u, en uiteraard de Kamerleden, zich vrij om mij te benaderen.

Hartelijk dank!

Met vriendelijke groet,

5.1.2.e

Adviseur en onderzoeker

Alkmaar | Inventor Business Park | Keesomstraat 10d
Postadres | Postbus 9093 | 1800 GB Alkmaar
T 072 528 00 36 | F 072 528 00 80
<https://victoradvocaten.nl>

Victor Advocaten is een vennootschap onder firma, KvK nr. 67577032, BTW nr. NL857082012B01. Op alle door ons verrichte diensten, alsook op al onze offertes, overeenkomsten en rechtsbetrekkingen van welke aard dan ook, alsmede op die van alle aan Victor Advocaten gelieerde ondernemingen, zijn onze algemene voorwaarden van toepassing. Deze algemene voorwaarden worden u op eerste verzoek kosteloos toegezonden. De algemene voorwaarden zijn tevens te raadplegen via deze link: <https://victoradvocaten.nl/wp-content/uploads/2023/10/Algemene-voorwaarden-Victor-Advocaten.pdf>. De algemene voorwaarden bevatten onder andere een beperking van de aansprakelijkheid. In alle gevallen is onze aansprakelijkheid beperkt tot het bedrag dat in het desbetreffende geval onder onze beroepsaansprakelijkheidsverzekering wordt uitbetaald.

De informatie verzonden met dit e-mailbericht is uitsluitend bestemd voor de geadresseerde. Gebruik van deze informatie door anderen dan de geadresseerde is verboden. Openbaarmaking, vermenigvuldiging, verspreiding en/of verstrekking van deze informatie aan derden is niet toegestaan. 5.1.2.e staat niet in voor de juiste en volledige overbrenging van de inhoud van een verzonden e-mail, noch voor de tijdige ontvangst daarvan.

Bezoekadres
Inventor Businesspark
Keesomstraat 10 D
T 072 528 00 36

Postadres
Postbus 9093
1800 GB Alkmaar

Fax
F 0725280080

contact@victoradvocaten.nl
www.victoradviseurs.nl

BTW NL857082012B01
KvK 67577032

Per e-mail:

5.1.2.e

Stichting het Bouwdepot

5.1.2.e @hetbouwdepot.nl

Datum 17 september 2025
Onderwerp Participatiewet in Balans en motie Flach/Van Dijk (right-to-challenge)

Geachte heer, mevrouw,

I. Inleiding

Op dit moment is het wetsvoorstel Participatiewet in balans in behandeling in de Eerste Kamer. In de Tweede Kamer zijn een aantal moties aangenomen, waarvan twee extra aandacht vereisen. De moties Van Dijk/Flach¹ en Flach/Van Dijk.² De eerste roept de regering op om maatschappelijke initiatieven die bijzondere doelgroepen bedienen, die vanwege hun bijzondere omstandigheden meer ondersteuning nodig hebben dan de Participatiewet hen kan bieden, *niet* tegen te werken. Denk hierbij aan de bouwdepotaanpak. De motie Flach/Van Dijk roept de regering op om een right-to-challenge voor gemeenten in te bouwen in de Participatiewet.

De Stichting het Bouwdepot heeft mij gevraagd deskundigen te bevragen over de toepassing van het right-to-challenge en mijn bevindingen op te schrijven.

Hoe moet dit right-to-challenge vorm krijgen? Wat is het precies? Is het nodig? Om antwoorden op die vragen te krijgen heb ik gesproken met een aantal deskundigen.³ Het onderstaande reflecteert uitsluitend mijn eigen, persoonlijke opvattingen.

¹ *Kamerstukken II* 2024/25, 36582, nr. 56

² *Kamerstukken II* 2024/25, 36582, nr. 65

³ 5.1.2.e 5.1.2.e 5.1.2.e 5.1.2.e (expert lokale democratie en lid Rekenkamer Leiden & Leiderdorp), 5.1.2.e 5.1.2.e (hoogleraar decentrale overheden – Thorbeckeleerstoel te Universiteit Leiden), 5.1.2.e (juridisch adviseur bij het College van Beroep voor het bedrijfsleven en gepromoveerd op o.a. right-to-challenge), 5.1.2.e (Huis van Actief Burgerschap) en collega-juristen.

Victor Adviseurs is een handelsnaam van de vennootschap onder firma Victor Advocaten, KvK nr. 67577032, BTW nr. NL857082012B01. Op alle door ons verrichte diensten, alsook op al onze offertes, overeenkomsten en rechtsbetrekkingen van welke aard dan ook, alsmede op die van alle aan Victor Advocaten gelieerde ondernemingen, zijn onze algemene voorwaarden van toepassing. Deze algemene voorwaarden worden u op eerste verzoek kosteloos toegezonden. De algemene voorwaarden zijn tevens te raadplegen op www.victoradviseurs.nl en via deze link <https://victoradvocaten.nl/wp-content/uploads/2023/10/Algemene-voorwaarden-Victor-Advocaten.pdf>. De algemene voorwaarden bevatten onder andere een beperking van de aansprakelijkheid. In alle gevallen is onze aansprakelijkheid beperkt tot het bedrag dat in het desbetreffende geval onder onze beroepsaansprakelijkheidsverzekering wordt uitbetaald.

De informatie verzonden met deze brief is uitsluitend bestemd voor de geadresseerde. Gebruik van deze informatie door anderen dan de geadresseerde is verboden. Openbaarmaking, vermenigvuldiging, verspreiding en/of verstrekking van deze informatie aan derden is niet toegestaan. Victor Advocaten staat niet in voor de juiste en volledige overbrenging van de inhoud van een verzonden brief, noch voor de tijdige ontvangst daarvan.

Dat brengt mij tot de volgende vraag:

Hoe kan de wetgever een right-to-challenge inbouwen in het wetsvoorstel Participatiewet in balans?

Het antwoord op deze vraag luidt:

Er zijn verschillende manieren, maar de huidige reactie van de regering geeft onvoldoende uitvoering aan right-to-challenge.

Ik licht mijn antwoord hierna verder toe. Dat doe ik als volgt.

- In paragraaf II beschrijf ik *Right-to-challenge*;
- In paragraaf III beschrijf ik *Reactie regering*;
- In paragraaf IV beschrijf ik *Voorwaarden voor een geslaagd right-to-challenge in de Participatiewet*
- In paragraaf V concludeer ik

II. Right-to-challenge

Right-to-challenge, ook wel uitdaagrecht genoemd, is het principe dat iemand, veelal een groep burgers, de overheid kan *uitdagen* om een bepaalde publieke taak over te nemen. Het gedachtegoed is ontstaan in het Verenigd Koninkrijk en heeft inmiddels ook zijn weg gevonden naar Nederland.⁴ Het klassieke voorbeeld is een buurtvereniging die de gemeente uitdaagt om de groenvoorziening in haar buurt zelf te organiseren. Als de uitdaging succesvol is moet de gemeente ook middelen beschikbaar stellen. Het burgerinitiatief moet veelal aantonen dat het goedkoper de publieke taak uitvoert en/of minstens met dezelfde kwaliteit de taak uitvoert.

Een visuele weergave van hoe een uitdaagrecht in de praktijk kan worden uitgewerkt in een gemeente.⁵

Een uitdaagrecht kan in vele vormen voorkomen. Allereerst de publieke taak die de initiatiefnemer overneemt: dat kan divers zijn. Van groenvoorziening, tot buurthuis, tot het aanleggen van een glasvezelkabel. De juridische vorm van het uitdaagrecht kan eveneens divers zijn. Er is hierbij onderscheid te maken tussen uitdaging vanuit burgers en vanuit een decentrale overheid, zoals waartoe de motie Flach/Van Dijk oproept. Burgers voeren reeds geen publieke taken uit, gemeenten wel. Hoe kunnen decentrale overheden, zoals gemeenten, het Rijk uitdagen om een publieke taak over te nemen?

Daarvoor zijn twee elementen vereist:

1. De gemeente kan op eigen initiatief het Rijk uitdagen;
2. Om een publieke taak over te nemen.

⁴ Wet versterking participatie op decentraal niveau

⁵ Bron: <https://uitdaagrecht.nl/hoe-werkt-uitdaagrecht>

Het uitdaagrecht is in die zin niet gebonden aan één constructie. Uitvoering van het uitdaagrecht moet mogelijk zijn, maar de vorm is secundair. Hierin ligt een keuze voor de wetgever.⁶ Enkele bestaande juridische constructies die passend kunnen zijn:

Kan-bepaling⁷

Een kan-bepaling is een artikel waarbij een orgaan een mogelijkheid krijgt. Een voorbeeld is artikel 174a, Gemeentewet: *De burgemeester kan besluiten een woning, een niet voor het publiek toegankelijk lokaal of een bij die woning of dat lokaal behorend erf te sluiten [...]*. De wetgever kan een dergelijke bepaling ook in de Participatiewet in balans opnemen. Dat ziet er bijvoorbeeld als volgt uit:

- (1) Het college kan bij beleidsregel een bijzondere aanpak voor een groep belanghebbenden vastleggen.*
- (2) Het college kan de groep, bedoeld in lid 1, beperken op grond van leeftijd, hulpvraag van de belanghebbenden, en de ernst van de maatschappelijke hulpvraag van de belanghebbenden.*
- (3) Het college kan bij de beleidsregel bedoeld in lid 1 afwijken van artikel 17 [inlichtingenplicht].*

Dit is slechts een voorbeeld van hoe een kan-bepaling in de Participatiewet eruit kan zien. In de kan-bepaling zijn de twee elementen van het uitdaagrecht verwerkt: het college *kan*, waarmee het initiatief duidelijk bij het college ligt. Het overnemen van de publieke taak moet blijken uit de inhoud. In dit geval zou dat kunnen zijn: de gemeente merkt op dat de inlichtingenplicht voor een bepaalde doelgroep averechts werkt, vanwege het doenvermogen van de doelgroep. De gemeente heeft hiervoor een aanpak bedacht en gaat deze implementeren op basis van de kan-bepaling.

Gelijkwaardigheidsbepaling

Een gelijkwaardigheidsbepaling is een bepaling die het mogelijk maakt om af te wijken van een regel, als een gelijkwaardig alternatief voldoet aan de bedoeling van de regel. Dit komt reeds voor in het omgevingsrecht. Een gelijkwaardige maatregel is een alternatief, aangedragen door een burger, dat gelijkwaardig is aan de norm. Een voorbeeld hiervan is het gebruik van bepaalde materialen, anders dan de voorgeschreven materialen, bij de bouw van een woning. Als een burger aan kan tonen dat zijn alternatief dezelfde mate van veiligheid, bescherming van de gezondheid, bruikbaarheid, energiezuinigheid en bescherming van het milieu biedt als is beoogd met de in die hoofdstukken gestelde voorschriften mag de burger afwijken van de norm.⁸ Zijn alternatief is gelijkwaardig aan de gestelde norm.

Een gelijkwaardigheidsbepaling in de Participatiewet betekent dat een gemeente aan kan tonen dat zijn alternatief een gelijkwaardig resultaat behaalt ten opzichte van de Participatiewet zelf. Dat is in het geval van bijvoorbeeld de bouwdepotaanpak zeer haalbaar. Dit is een bijzondere interventie voor jongeren met problemen op meerdere leefgebieden.⁹ De maatschappelijke kosten-batenanalyse toont effectiviteit en efficiëntie aan.¹⁰ Gemeenten maken zich juist bij deze doelgroep ernstige zorgen over de effectiviteit van de 'normale' aanpak onder de Participatiewet. Met de huidige Participatiewet vrezen zij voor grotere (maatschappelijke) kosten. Dat komt door toegenomen beroep op voorzieningen als: de bijstand, (begeleiding vanuit) Wmo, (psychische) zorgkosten, re-integratie en schuldhulpverlening.

⁶ Driessen, E. M. M. A. (2024, juni 18). *Stimulering en facilitering van burgerinitiatieven door de overheid: over de invulling van de 'dienende overheid' bij derde generatie burgerparticipatie*. Boom, Den Haag. P. 22-45

⁷ Reeds bekend in het kader van right-to-challenge door het opnemen in de Wet Versterking participatie op decentraal niveau. Deze wet regelde de invoering van het uitdaagrecht bij decentrale overheden.

⁸ Zie art. 4.7, Omgevingswet en de artikelen over 'gelijkwaardige maatregel' in het Besluit bouwwerken leefomgeving

⁹ Schuldenproblematiek, (dreigende) dak- en thuisloosheid, gering sociaal netwerk, geen baan/opleiding, etc.

¹⁰ Maatschappelijke kosten-batenanalyse - Rapport basis-MKBA op de aanpak het Bouwdepot (oktober 2023), Cebeon Beleidsadviseur Onderzoek ism XpertiseZorg Organisatieadviseurs. Bron: <https://hetbouwdepot.nl/wp-content/uploads/2023/10/23806-Basis-MKBA-Bouwdepot-eindrapport.pdf>

Ondersteuning maatschappelijke organisaties

De wetgever kan het ook mogelijk maken dat gemeenten maatschappelijke organisaties kunnen ondersteunen die eenzelfde doel nastreven als een beleidsdoel. Dergelijke publiek-private samenwerking komt reeds op vele terreinen voor, waaronder het sociaal domein. Denk aan Welsaam in Wageningen, een samenwerking van 22 sociaal-maatschappelijke organisaties, waaronder een bewonersgroep. Dit samenwerkingsverband werd een van de hoofdaannemers van de aanbesteding in het sociaal domein.

In de Participatiewet in balans kan dit ook. Gemeenten moeten dan in staat gesteld worden om maatschappelijke organisaties te ondersteunen die hetzelfde doel nastreven. Dat kan een organisatie zijn die een bijzondere doelgroep bediend, zoals mensen met een grote afstand tot de arbeidsmarkt of mensen die reeds jaren gebruik maken van een bijstandsuitkering. Onder de huidige Participatiewet is dit niet mogelijk. Dergelijke publiek-private samenwerking kan bij uitstek recht doen aan de lokale omstandigheden van een gemeente. De private organisaties kunnen voor wendbaarheid zorgen en de gemeente voor stabiliteit en zekerheid. In het sociaal domein innoveren gemeenten en organisaties al met dergelijke samenwerkingen.¹¹

III. Reactie regering

Staatssecretaris Nobel heeft gereageerd op de moties Van Dijk/Flach en Flach/Van Dijk middels een tweetal brieven.¹² Kortgezegd zegt de staatssecretaris toe beleidsopties te onderzoeken en wijst hij op de grotere ruimte voor gemeentelijke initiatieven in het wetsvoorstel ten opzichte van de huidige Participatiewet. Specifiek ten aanzien van het right-to-challenge wijst hij op het huidige experimenteerartikel in de Participatiewet¹³ en dat dit artikel eveneens enigszins wordt aangepast in het wetsvoorstel. Het huidige en voorgestelde experimenteerartikel maakt wezenlijke wijzigingen buiten arbeidsparticipatie niet mogelijk.

Een goede lezing van de reactie van de staatssecretaris laat zich echter niet goed rijmen met de moties, in het bijzonder de motie Flach/Van Dijk over right-to-challenge. Het huidige en voorgestelde experimenteerartikel maakt het mogelijk om, na goedkeuring van de regering¹⁴, een experiment van ten hoogste drie jaar te starten. Nobel stelt dat dit experimenteerartikel voldoende is antwoord te geven aan de right-to-challenge voor gemeenten in de motie. Dat experimenteerartikel voldoet echter geenszins aan de eisen van het uitdaagrecht:

- Er is geen sprake van uitdaging, want het is slechts ná goedkeuring van de regering;
- Slechts in beperkte mate kan er worden afgeweken van de bepalingen in de Participatiewet;¹⁵
- Er geldt een maximumduur van drie jaar;
- Het geldt slechts voor experimenten. Er moet dus een onderzoeksbelang zijn. Wat nu als het onderzoek is afgerond en men wil het experiment wegens succes voortzetten?

Het initiatief voor het uitdaagrecht ligt bij het experimenteerartikel *niet* bij gemeenten en het artikel maakt het gemeenten niet mogelijk om de Participatiewet uit te dagen. Het huidige of voorgestelde

¹¹ F. Weeda, 'Veendam gooide de marktwerking overboord in de jeugdhulp en zie: de wachtlijsten verdwenen', *NRC*, 15 september 2025

¹² Brief n.a.v. toezeggingen gedaan tijdens Commissiedebat Participatiewet op 16 januari 2025 en enige andere onderwerpen, *J.N.J. Nobel* (Staatssecretaris Participatie en Integratie), 3 juli 2025 en Voortgang fundamentele herziening Participatiewet spoor 2, *J.N.J. Nobel* (Staatssecretaris Participatie en Integratie), 4 juli 2025

¹³ Artikel 83, Participatiewet

¹⁴ Bij algemene maatregel van bestuur

¹⁵ Zie *Juridische haalbaarheid bouwdepot-aanpak*, A.J. Nooitgedagt, 31 januari 2024. Kortgezegd heeft de gemeente aan de kant van de arbeidsparticipatie en uitstroom naar werk/maatschappelijke participatie onder dit artikel meer beleidsruimte, maar aan de inkomenskant geenszins.

experimenteerartikel kan dus niet het antwoord vormen op de vraag om right-to-challenge in de Participatiewet op te nemen.

Onder de huidige Participatiewet heeft een gemeente grosso modo aanzienlijke ruimte om arbeidsparticipatie in brede zin vorm te geven. Aan de inkomenskant hebben gemeenten zeer beperkt ruimte om beleid te maken. Terwijl ook daar maatwerk nodig is. Het is de kern van de decentralisatie van het sociaal domein dat gemeenten beter dan het Rijk kunnen inspelen op lokale omstandigheden, waaronder de omstandigheden waarin een bijzondere doelgroep zich bevindt. Initiatieven zoals de bouwdepotaanpak zijn instrumenten voor gemeenten om een complex maatschappelijk vraagstuk, dak- en thuisloosheid onder zeer kwetsbare jongeren, beter te verhelpen dan de Participatiewet. Gemeenten die de bouwdepotaanpak toepassen omschreven het als: *“Een zeer kansrijke methodiek waarmee meerdere gemeenten een manier gevonden hebben, om de moeilijk te bereiken doelgroep werkelijk te ondersteunen.”* In contrast met de praktijk van de Participatiewet, waarbij gemeenten zien dat de voorgeschreven aanpak voor bijzondere doelgroepen, zoals deze jongeren, niet werkt.¹⁶ Onderzoek naar de praktische uitwerking van de Participatiewet wijst eveneens deze richting op.¹⁷ Het huidige wetsvoorstel maakt het nog steeds niet mogelijk om deze jongeren adequaat te ondersteunen.¹⁸

Op het manifest ‘Investeren in de toekomst van kwetsbare jongeren’ heeft de staatssecretaris per brief (gezamenlijk met de staatssecretaris Langdurige en Maatschappelijke Zorg) gereageerd.¹⁹ De beide staatssecretarissen spreken hun sympathie voor de bouwdepotaanpak uit en zien de bijzondere omstandigheden van de doelgroep. *“We beschouwen de Bouwdepot-aanpak niet als enkel een zorginterventie, maar als onderdeel van integrale ondersteuning.”* Het belang van integraal werken, juist bij een doelgroep die meer dan enkelvoudige, simpele ondersteuning nodig heeft, is evident. De sympathie van de staatssecretaris beperkt zich echter tot “[uitvoering die] *binnen wettelijke kaders wordt uitgevoerd*.” Zoals eerder onderzocht zijn de wettelijke kaders van de Participatiewet, maar ook de Jeugdwet en de Wet maatschappelijke ondersteuning, ontoereikend voor een initiatief zoals de bouwdepotaanpak.²⁰ Daarnaast is de bouwdepotaanpak geen uitvoering van de Participatiewet, maar een zorginterventie op basis van gemeentelijke autonomie.²¹ De motie Van Dijk/Flach roept op om initiatieven zoals de bouwdepotaanpak wel doorgang te laten vinden. In het verlengde daarvan roept de motie Flach/Van Dijk op om gemeenten, middels een right-to-challenge, de mogelijkheid te geven dergelijke initiatieven zelf te ontplooiën. Door het uitdaagrecht in te bouwen in de Participatiewet kan de wens van de staatssecretaris om dergelijke initiatieven binnen een bestaand wettelijk kader te ‘trekken’ in vervulling gaan. De staatssecretaris geeft in zijn reactie geen blijk van deze juridische situatie. In feite komen de reacties neer op: ‘right-to-challenge is reeds verwerkt in het wetsvoorstel en/of we gaan erover in gesprek met gemeenten.’ Het moment om het wetsvoorstel aan te passen is echter nu.

¹⁶ Zie onder meer de brandbrief verzonden door zeven gemeenten aan staatssecretaris Nobel. ‘Mogelijkheden voor ondersteuning van jongeren in een kwetsbare positie binnen de kaders van de Participatiewet’, S. Lammers (Wethouder van welzijn, werk, armoede, cultuur en design van de gemeente Eindhoven, namens de zeven gemeenten), 21 november 2024

¹⁷ *Rapport Analyse vijf jaar armoedebeleid in tachtig gemeenten* (Nibud rapport van 2 november 2020), Utrecht: 2020

¹⁸ ‘Reactie brief staatssecretaris’, 5.1.2.e 8 november 2024.

¹⁹ Commissiebrief inzake Manifest ‘Investeren in de toekomst van kwetsbare jongeren’, N.J.F. Pouw-Verweij (staatssecretaris Langdurige en Maatschappelijke Zorg) en J.N.J. Nobel (staatssecretaris Participatie en Integratie), 4 september 2025

²⁰ *Juridische haalbaarheid bouwdepot-aanpak*, 5.1.2.e 31 januari 2024

²¹ *Juridische haalbaarheid bouwdepot-aanpak*, 5.1.2.e 31 januari 2024. De staatssecretaris heeft daar per brief op gereageerd: ‘Juridisch adviesrapport op de aanpak het Bouwdepot’, J.N.J. Nobel (staatssecretaris Participatie en Integratie), 14 oktober 2024. Daarop aanvullend: ‘Reactie brief staatssecretaris’, 5.1.2.e 8 november 2024.

IV. Voorwaarden voor een geslaagd right-to-challenge in de Participatiewet

Om het uitdaagrecht succesvol in de Participatiewet in balans op te nemen zijn de volgende elementen belangrijk:

- Een gemeente moet in de praktijk gebruik kunnen maken van zijn uitdaagrecht. De drempel om er gebruik van te maken mag dus niet te hoog zijn.
- De uitdaging kan inhoudelijk niet zo beperkt zijn dat de verandering ten opzichte van de voorgaande situatie gering is.
- De uitdaging moet noodzakelijk zijn en het resultaat moet niet op een minder ingrijpende manier te bereiken zijn.

Er zijn verschillende juridische vormen waarmee het uitdaagrecht volledig tot zijn recht kan komen in de Participatiewet in balans. Reeds bekend is de kan-bepaling, maar er zijn nog meer mogelijkheden. Hierin ligt een afweging.

V. Conclusie

De twee moties roepen de regering op om initiatieven zoals de bouwdepotaanpak mogelijk te maken en te houden en om een right-to-challenge (uitdaagrecht) in te bouwen in de Participatiewet in balans. De reactie van de regering is sympathiek voor de idealen, maar laat inhoudelijk te wensen over. Het is in ieder geval geen uitwerking van het uitdaagrecht, omdat het gemeenten niet in staat stelt het Rijk uit te dagen. Ook creëert het geen mogelijkheid voor gemeenten om af te wijken van relevante bepalingen aan de inkomenskant van de Participatiewet, waar dat wel vereist is. Denk hierbij aan de inlichtingenplicht.²²

Het wetsvoorstel ligt nu ter behandeling bij de Eerste Kamer. Gezien de gebrekkige uitvoering van de staatssecretaris aan de moties Van Dijk/Flach en Flach/Van Dijk kunnen de senatoren de regering oproepen om alsnog gehoor te geven aan de moties. De senatoren kunnen de regering oproepen om:

- Alsnog een right-to-challenge te creëren in de Participatiewet, bijvoorbeeld door het opnemen van een kan-bepaling;
- Overleg met gemeenten en maatschappelijke organisaties om de Participatiewet passend aan de samenleving te maken en niet de samenleving aan de Participatiewet;
- Ondersteun initiatieven zoals de bouwdepotaanpak, in plaats van deze te ontmoedigen.

Tot zover. Mocht u verder nog vragen hebben, dan hoor ik dat graag.

Met vriendelijke groet,

5.1.2.e

²² Art. 17, Pw. Voor kwetsbare burgers legt deze inlichtingenplicht een te grote administratieve last op hun schouders. Ook als de feitelijke handelingen van de inlichtingenplicht uitgevoerd worden door hulpverleners blijft de verantwoordelijkheid (en dus financiële afhandeling) bij de betrokkenen zelf liggen. Gezien het doenvermogen van de doelgroep is dit geen oplossing.